

Цикало Віталій Вікторович,

аспірант науково-дослідної лабораторії із проблем запобігання кримінальним правопорушенням факультету № 3

(Донецький державний університет внутрішніх справ, м. Кропивницький)

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-4470-5145>

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті розглядаються особливості реалізації адміністративного примусу в діяльності Національної поліції України. Визначено, що адміністративний примус є важливим складником діяльності Національної поліції України, спрямованої на підтримання публічної безпеки, правопорядку та забезпечення виконання законних вимог держави. У процесі дослідження встановлено, що адміністративний примус виконує не лише каральну, але й профілактичну та захисну функції. Його ефективність значною мірою залежить від професійної підготовки працівників поліції, чіткості нормативної бази та належного контролю за дотриманням прав людини. Водночас чинне законодавство потребує вдосконалення в аспектах чіткого регулювання підстав, меж і порядку застосування адміністративного примусу.

Ключові слова: примус, адміністративний примус, Національна поліція України, правоохоронні органи.

Постановка проблеми. Кожна держава має обов'язок забезпечувати правопорядок і стабільність у суспільстві. Наявність на законодавчому рівні закріплених прав і свобод людини вимагає від держави їх підтримки та гарантованого захисту, зокрема у примусовому порядку. Однією із ключових функцій органів публічної влади в цій сфері є запобігання правопорушенням і оперативне реагування на них. Виконання цієї функції значною мірою покладається на правоохоронні органи, з-поміж яких важливу роль відіграє Національна поліція. Під час виконання своїх обов'язків поліція застосовує заходи, які можуть обмежувати деякі права і свободи громадян, особливо під час реалізації заходів примусу. Важливо, щоб надані Законом повноваження поліції сприяли підтриманню правопорядку, водночас гарантували дотримання прав людини. Неправомірне використання таких заходів може створити ілюзію їхньої законності, що здатне виглядати як зловживання владою. Україна, як правова демократична держава, прагне досягти високих стандартів у забезпеченні прав і свобод громадян. На особливу увагу заслуговує сфера застосування поліцією примусових заходів. Згідно зі ст. 42 Закону України «Про Національну поліцію», поліція уповноважена застосовувати такі види примусу: фізичний вплив (сила), використання спеціальних засобів і застосування вогнепальної зброї під час виконання своїх завдань відповідно до законодавства [1]. З урахуванням різновидів поліцейських заходів примусу стає зрозумілим, що вони здебільшого можуть обмежити права і свободи людини і громадянина, тому їх застосування повинно бути необхідним і обґрунтованим. Тобто повинна бути чітка підстава для їх застосування [2, с. 393].

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Особливості реалізації адміністративного примусу в діяльності Національної поліції України були предметом наукових досліджень таких науковців, як А. Т. Комзюк, Т. О. Коломоєць, А. І. Кисько, Я. Є. Меженний, М. І. Пелех, О. А. Присяжнюк та інші. Однак низка аспектів досліджуваної проблеми потребує додаткового опрацювання.

Метою статті є визначення особливостей реалізації адміністративного примусу в діяльності Національної поліції України.

Виклад основного матеріалу. Адміністративний примус, як один із видів державного примусу, що реалізується державними органами, використовується як спосіб захисту суспільних відносин проти протиправних посягань і спрямований на забезпечення дотримання нормативно-правих актів, що регулюють правопорядок і встановлюють громадську безпеку [3, с. 181].

Кодекс України про адміністративні правопорушення є ключовим нормативним актом, що регулює порядок застосування адміністративного примусу в разі вчинення правопорушень. Додаткову роль відіграють закони та підзаконні акти, які уточнюють процедури використання примусових засобів і визначають механізми їх запровадження. Застосування таких заходів можливе суто на законодавчій основі, що забезпечує їхню правомірність і обґрунтованість. Органи влади, уповноважені здійснювати адміністративний примус, повинні діяти в рамках своїх компетенцій, з дотриманням принципів законності, справедливості та пропорційності [4, с. 153].

А. Т. Комзюк у своїх дослідженнях цілком слушно вказує на те, що, незважаючи на широкий спектр використання заходів адміністративного примусу, нонсенсом є те, що натеper у законодавстві України відсутнє легальне визначення поняття «адміністративний примус», натомість у низці нормативно-правових актів згадується «адміністративний вплив». Намагаючись дотримуватися єдності юридичної термінології, науковець зауважував, що поняття «адміністративний вплив» не є цілком тотожним поняттю «адміністративний примус», адже поняття «адміністративний вплив» включає в себе не тільки здійснення примусових заходів, а й застосування заходів переконання [5, с. 23].

Т. О. Коломоєць вважає, що адміністративний примус – це особливий різновид державно-правового примусу, тобто визначені нормами адміністративного

права способи офіційного фізичного або психологічного впливу уповноважених державних органів, а в деяких випадках і громадських організацій, на фізичних і юридичних осіб у формі особистих, майнових, організаційних обмежень їхніх прав, свобод та інтересів у разі вчинення цими особами протиправних діянь (у сфері відносин публічного характеру) або в умовах надзвичайних обставин, у межах окремого адміністративного провадження, для запобігання протиправним діянням і припинення таких, забезпечення провадження у справах про правопорушення, притягнення винних осіб до відповідальності, запобігання, локалізації наслідків надзвичайних ситуацій [6, с. 160].

Так, С. Л. Дембіцька визначає адміністративний примус як засіб забезпечення й охорони правопорядку у сфері державного управління, який виконує каральну роль і полягає у психічному, матеріальному або фізичному впливі на свідомість і поведінку людей. Серед адміністративних методів застосування саме такого примусу органами державної влади є необхідним, адже за відсутності владних методів управлінської діяльності в суспільстві пануватимуть хаос, безладдя і свавілля. Адміністративний примус загалом виконує завдання охорони, розвитку та зміцнення нормальних управлінських відносин, викорінення правопорушень, усунення їхніх наслідків, які можуть завдати шкоди суспільним або державним інтересам. Він є правовим засобом захисту суспільних відносин від протиправних дій, відновлення правомірного стану, забезпечення можливості практичної охорони громадського порядку, а також покарання винних осіб, які скоїли адміністративні правопорушення [7, с. 123].

А. Т. Комзюк зазначає, що під час проведення аналізу заходів адміністративного примусу правильним є підхід до їх класифікації не тільки з погляду мети, способу забезпечення правопорядку, а й з урахування суто правових чинників, які в сукупності можуть становити критерій для більш детальної класифікації [8]. Учений пропонує розподілити їх так: 1) адміністративно-запобіжні заходи (перевірка документів; поверхнева перевірка; зупинення транспортного засобу; обмеження доступу на визначену територію; проникнення до житла чи іншого володіння особи; перевірка дотримання вимог дозвільної системи органів внутрішніх справ; застосування технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінознімання, відеозапису; поліцейське піклування); 2) заходи адміністративного припинення (обмеження пересування особи чи транспортного засобу або фактичного володіння річчю (доставлення порушника, адміністративне затримання, вилучення речей і документів, тимчасове вилучення посвідчення водія, тимчасове затримання транспортних засобів, відсторонення осіб від керування транспортними засобами); закриття об'єктів дозвільної системи; заходи фізичного впливу; застосування спеціальних засобів; застосування вогнепальної зброї); 3) адміністративно-юрисдикційні заходи або адміністративні стягнення (у позасудовому порядку правоохоронні органи мають право застосовувати лише такі адміністративні стягнення, як попередження та штраф) [9, с. 49–50].

Необхідно відзначити, що провідним правоохоронним органом, який найчастіше та в найбільших обсягах використовує всі три категорії заходів адміністративного примусу у своїй діяльності, беззаперечно, виступає Національна поліція України. Варто підкреслити, що

положення Закону України «Про Національну поліцію України», зокрема розділ «Поліцейські заходи», детально визначають конкретні заходи адміністративного примусу перших двох класифікаційних груп. У цьому контексті законодавець надає поліцейським пряме право застосовувати такі заходи, спрямовані на обмеження окремих прав і свобод людини. Інакше кажучи, держава уповноважує Національну поліцію мати відповідний правовий інструментарій для застосування примусових заходів, які безпосередньо обмежують права та свободи громадян [9, с. 50].

Адміністративний примус, що застосовується Національною поліцією України, являє собою особливий тип державного примусу, який здійснюється в рамках публічно-владних повноважень. Він допускає обмеження суб'єктивних прав і свобод особи з метою захисту суспільних інтересів, підтримання публічного порядку та забезпечення законності. Використання такого примусу визначається необхідністю оперативного реагування на правопорушення чи надзвичайні ситуації, а також виконанням превентивних і правоохоронних функцій, що покладені на поліцію [10, с. 457].

Як зазначає Я. С. Меженний, якщо проаналізувати концептуально-практичні моменти застосування адміністративно-правового примусу в діяльності органів Національної поліції, можна відмітити наявність значного кола проблемних аспектів у механізмі реалізації даного напрямку поліцейської діяльності, а також юридичних та інших засад його функціонування загалом. Так, принципова важливість розвитку поліції, а також інших владних структур правоохоронного сектору держави, зокрема і шляхом удосконалення механізмів застосування в їхній роботі правових і організаційних засад адміністративно-правового примусу, неодноразово відмічалась на офіційному рівні [11, с. 192].

М. І. Пелех зазначає, що адміністративний примус у діяльності Національної поліції спрямований на виконання одразу декількох завдань, які стоять перед вказаним органом, а саме: гарантування публічної безпеки і порядку й охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави [12, с. 78]. Адміністративному примусу, що здійснюється уповноваженими особами та підрозділами Національної поліції, притаманні характерні ознаки, що відрізняють вказану діяльність від схожої діяльності інших органів державної влади [13, с. 50].

Як зазначає у своїх роботах А. І. Кисько, адміністративний примус є важливим елементом у системі гарантування публічної безпеки, яку здійснює Національна поліція України. Його правова суть полягає в публічно-владному та нерівноправному характері впливу на громадян, який допускає легітимне обмеження їхніх прав і свобод у разі, коли це виправдано суспільною необхідністю. В основі його застосування лежать принципи законності, пропорційності, своєчасності, мінімального втручання, поваги до прав людини та недопущення жорстокого поводження. У правовій доктрині адміністративний примус визначається як комплекс превентивних, припиняльних і каральних заходів. Щодо діяльності Національної поліції України, найбільш поширеними є саме припиняльні заходи, які дозволяють оперативно зупинити протиправні дії та нейтралізувати загрозу [10, с. 458].

У загальному розумінні адміністративний примус виступає правовим механізмом захисту суспільства, людини та держави від будь-яких протиправних пося-

гань на їхні права, свободи й інтереси. Застосування адміністративного примусу можливе суто в межах, визначених законом, та виконується уповноваженими на це суб'єктами, зокрема органами поліції. Також варто зазначити, що адміністративний примус виконує такі функції, як охоронна, превентивна та відновлювальна. Отже, адміністративно-правовий примус поліції найдоцільніше розуміти як комплекс передбачених чинним законодавством спеціальних заходів примусового характеру. Ці заходи спрямовані на запобігання правопорушенням, їх припинення, а також притягнення винних осіб до відповідальності для охорони та забезпечення громадського порядку, публічної безпеки. Варто наголосити на існуванні численних наукових підходів до класифікації заходів адміністративного примусу. Наприклад, деякі дослідники виділяють окрему групу заходів, які складно повноцінно вважати примусовими, тоді як інші класифікують однорідні адміністративно-примусові дії на окремі групи [14, с. 81].

Діяльність Національної поліції із застосування заходів адміністративного примусу також ґрунтується на цілій низці правових принципів, які є основою для встановлення регулювання вказаної діяльності, а також її проведення уповноваженими особами підрозділів Національної поліції України. Тобто можемо констатувати, що діяльності Національної поліції із застосування заходів адміністративного примусу притаманні такі групи принципів права: загальні принципи, які притаманні здійсненню будь-якої діяльності у правовій державі (містяться в положеннях Конституції України, Кодексі України про адміністративні правопорушення тощо); спеціальні принципи, які притаманні діяльності Національної поліції під час здійснення покладених на неї завдань (містяться в розд. II Закону України «Про Національну поліцію»); спеціалізовані принципи, які притаманні діяльності Національної поліції під час здійснення заходів адміністративного примусу (у ст. 29 Закону України «Про Національну поліцію», яка регламентує здійснення адміністративного примусу Національною поліцією) [13, с. 53].

Отже, те, що законодавець називає «поліцейськими заходами», з погляду науки й по суті є заходами адміністративного примусу (окрім заходів кримінально-процесуального характеру). Відповідно до ст. 29 Закону, поліцейський захід – це дія або комплекс дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права і свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень. Ст.

30 Закону визначає види поліцейських заходів, поліція для виконання покладених на неї завдань уживає заходів з реагування на правопорушення, визначені Кодексом України про адміністративні правопорушення та Кримінальним процесуальним кодексом України, на підставі та в порядку, визначених законом (ч. 1 ст. 30). Поліція для охорони прав і свобод людини, запобігання загрозам публічній безпеці й порядку або припинення їх порушення також застосовує в межах своєї компетенції поліцейські превентивні заходи та заходи примусу, визначені цим Законом (ч. 2 ст. 30). Поліція для виконання покладених на неї завдань може застосовувати інші заходи, визначені окремими законами (ч. 3 ст. 30) [1; 15, с. 83–84].

Отже, адміністративно-примусові поліцейські заходи посідають основне місце в адміністративній діяльності поліції, оскільки вони забезпечують, зокрема: безперешкодне проведення профілактичних заходів щодо запобігання вчиненню правопорушень; охорону прав, свобод та інтересів людини і громадянами, громадського порядку та суспільної безпеки; припинення вчинюваних правопорушень; збирання доказів; установа та затримання особи правопорушника; притягнення винних осіб до відповідальності; відновлення справедливості в суспільстві тощо. Що ефективніші будуть заходи адміністративного примусу, які зможуть застосовувати органи Національної поліції України, то якіснішою буде протидія злочинності та більш дієвим процес запобігання правопорушенням [14, с. 84].

Висновки. Отже, адміністративний примус є важливим складником діяльності Національної поліції України, спрямованої на підтримання публічної безпеки, правопорядку та забезпечення виконання законних вимог держави. Його використання має здійснюватися суто в межах чинного законодавства, з дотриманням принципів пропорційності, необхідності та законності. У процесі дослідження встановлено, що адміністративний примус виконує не лише каральну, але й профілактичну та захисну функції. Його ефективність значною мірою залежить від професійної підготовки працівників поліції, чіткості нормативної бази та належного контролю за додержанням прав людини. Водночас чинне законодавство потребує вдосконалення в аспектах чіткого регулювання підстав, меж і порядку застосування адміністративного примусу. Необхідно також посилити механізми громадського та судового контролю за його реалізацією. Це сприятиме підвищенню довіри громадян до правоохоронних органів і забезпеченню балансу між публічними інтересами та правами кожної особи.

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію України : Закон України від 2 липня 2015 р. № 580–VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № № 40–41. Ст. 379.
2. Мкртчян Р. С., Горішній О. О. Підстави та порядок застосування поліцейських заходів примусу. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 10. С. 393–395.
3. Троянський О. А. Місце та роль адміністративно-запобіжних заходів у системі заходів адміністративного примусу. *Південноукраїнський правовий часопис*. 2007. № 3. С. 181–184.
4. Романенко І. В. Актуальні питання застосування заходів адміністративного примусу в умовах дії правового режиму воєнного стану. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2024. № 3. С. 151–157.
5. Комзюк А. Т. Адміністративний примус у правоохоронній діяльності міліції в Україні : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2002. 408 с.
6. Адміністративне право України : підручник / за заг. ред. Т. О. Коломoeць. 2-ге вид., змін. і доп. Київ : Істина, 2012. 528 с.
7. Дембіцька С. Л. Адміністративний примус як беззаперечний метод здійснення державної влади. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Право». 2015. Вип. 31. Т. 2. С. 121–124.

8. Комзюк А. Т. Заходи адміністративного примусу у правоохоронній діяльності міліції: поняття, види та організаційно-правові питання реалізації : монографія. Харків : НУВС, 2002. 336 с.
9. Присяжнюк О. А. Деякі особливості застосування правоохоронними органами України заходів адміністративного примусу у період воєнного стану. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Право». 2024. Вип. 86. Ч. 4. С. 46–51.
10. Кисько А. І. Заходи адміністративного примусу, що застосовуються Національною поліцією України для забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні. *Право та державне управління*. 2024. № 4. С. 456–460.
11. Меженний Я. Є. Напрями вдосконалення правових та організаційних засад застосування адміністративно-правового примусу органами поліції. *Юридична наука*. 2020. № 3 (105). С. 191–197.
12. Пелех М. І. Щодо визначення поняття та ознак адміністративного примусу в діяльності національної поліції України. *Теорія і практика сучасної юриспруденції* : Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 7–8 грудня 2018 р. Київ : Центр правових наукових досліджень, 2018. С. 77–80.
13. Пелех М. І. Адміністративно-правові засади здійснення адміністративного примусу органами національної поліції України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2021. 229 с.
14. Меженний Я. Є. Види заходів, що реалізуються органами Національної поліції, та місце серед них адміністративного примусу. *Юридична наука*. 2020. № 4 (106). Т. 1. С. 79–85.
15. Комзюк А. В., Комзюк В. Т. Адміністративний примус у діяльності Національної поліції України. URL: https://eprints.cdu.edu.ua/2385/1/%D0%97%D0%B1%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%84_%D0%A7%D0%9D%D0%A3_2019%20%281%29-81-86.pdf.

References

1. Pro Natsionalnu politsiiu Ukrainy [About the National Police of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 2 lypnia 2015 r. № 580–VIII (2015). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. № № 40–41. St. 379 [in Ukrainian].
2. Mkrtchian, R. S., & Horishnii, O. O. (2021). Pidstavy ta poriadok zastosuvannya politseiskikh zakhodiv prymusu [Grounds and procedure for applying police coercive measures]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*. № 10. S. 393–395 [in Ukrainian].
3. Troianskyi, O. A. (2007). Mistse ta rol administratyvno-zapobizhnykh zakhodiv u systemi zakhodiv administratyvnoho prymusu [The place and role of administrative preventive measures in the system of administrative coercive measures]. *Pivdenonoukrainskyi pravovyi chasopys*. № 3. S. 181–184 [in Ukrainian].
4. Romanenko, I. V. (2024). Aktualni pytannia zastosuvannya zakhodiv administratyvnoho prymusu v umovakh dii pravovoho rezhymu voiennoho stanu [Current issues of applying administrative coercion measures under the legal regime of martial law]. *Aktualni problemy vitchyznianoï yurysprudentsii*. № 3. S. 151–157 [in Ukrainian].
5. Komziuk, A. T. (2002). Administratyvnyi prymus v pravookhoronniï diïalnosti militsii v Ukraini [Administrative coercion in law enforcement activities of the police in Ukraine]. *Doctor's thesis*. Kharkiv [in Ukrainian].
6. Administrative Law of Ukraine (2012). [Administrative law of Ukraine]: Textbook / General editor. T. O. Kolomoïets. Ed. 2, changes and additions. Kyiv: Istina [in Ukrainian].
7. Dembitska, S. L. (2015). Administratyvnyi prymus yak bezzaperechnyi metod zdiïsnennia derzhavnoi vlady [Administrative coercion as an unconditional method of exercising state power]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriia "Pravo"*. Vyp. 31. T. 2. S. 121–124 [in Ukrainian].
8. Komziuk, A. T. (2002). Zakhody administratyvnoho prymusu v pravookhoronniï diïalnosti militsii: poniattia, vydy ta orhanizatsiino-pravovi pytannia realizatsii [The entry of the administrative primus into the law enforcement activities of the police: concepts, types of organizational and legal implementation]: monohrafiia. Kharkiv: NUVS [in Ukrainian].
9. Prisiazhniuk, O. A. (2024). Deiaki osoblyvosti zastosuvannya pravookhoronnymy orhanamy Ukrainy zakhodiv administratyvnoho prymusu u period voiennoho stanu [Some peculiarities of the law enforcement agencies of Ukraine's entry into the administrative primus during the war period.]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu. Seriia "Pravo"*. Vyp. 86, Ch. 4. S. 46–51 [in Ukrainian].
10. Kysko, A. I. (2024). Zakhody administratyvnoho prymusu, shcho zastosovuiutsia Natsionalnoiu politsiieiu Ukrainy dlia zabezpechennia publichnoi bezpeky i poriadku v Ukraini [Calls of the administrative primus to assist the National Police of Ukraine to ensure public safety and order in Ukraine]. *Pravo ta derzhavne upravlinnia*. № 4. S. 456–460 [in Ukrainian].
11. Mezhenyi, Ya. I. e. (2020). Napriamky vdoshkonalennia pravovykh ta orhanizatsiinykh zasad zastosuvannya administratyvno-pravovoho prymusu orhanamy politsii [Directions for a thorough understanding of legal and organizational ambushes and the establishment of administrative and legal authority by police authorities]. *Yurydychna nauka*. № 3 (105). S. 191–197 [in Ukrainian].
12. Pelekh, M. I. (2018). Shchodo vyznachennia poniattia ta oznak administratyvnoho prymusu u diïalnosti natsionalnoi politsii Ukrainy [This is a clear understanding of the sign of administrative primacy in the activities of the National Police of Ukraine]. *Teoriia i praktyka suchasnoi yurysprudentsii*: Mizhnar. nauk.-prakt. konf., m. Kyiv, 7–8 hrudnia 2018 r. Kyiv: Tsentri pravovykh naukovykh doslidzhen, S. 77–80 [in Ukrainian].
13. Pelekh, M. I. (2021). Administratyvno-pravovi zasady zdiïsnennia administratyvnoho prymusu orhanamy natsionalnoi politsii Ukrainy [Administrative and legal ambushes of the current administrative authorities of the national police of Ukraine]. *Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].
14. Mezhenyi, Ya. I. e. (2020). Vydy zakhodiv, shcho realizuiutsia orhanamy Natsionalnoi politsii ta mistse sered nykh administratyvnoho prymusu [Types of approaches that are implemented by the National Police and the middle administrative authorities]. *Yurydychna nauka*. № 4 (106). T. 1. S. 79–85 [in Ukrainian].
15. Komziuk, A. V., Komziuk, V. T. Administratyvnyi prymus v diïalnosti Natsionalnoi politsii Ukrainy [Administrative flavor in the activities of the National Police of Ukraine]. Retrieved from: https://eprints.cdu.edu.ua/2385/1/%D0%97%D0%B1%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%84_%D0%A7%D0%9D%D0%A3_2019%20%281%29-81-86.pdf [in Ukrainian].

Tsykalo Vitalii,

Postgraduate Student at the Research Laboratory on Problems of Criminal Offense Prevention of the Faculty № 3
(Donetsk State University of Internal Affairs, Kropyvnytskyi)

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-4470-5145>

FEATURES OF THE IMPLEMENTATION OF ADMINISTRATIVE COERCION IN THE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE

The article examines administrative coercion in the activities of the National Police of Ukraine. It is determined that administrative coercion is an important component of the activities of the National Police of Ukraine, aimed at maintaining public safety, law and order and ensuring the implementation of the legitimate requirements of the state. It is proved that its use should be carried out exclusively within the framework of current legislation in compliance with the principles of proportionality, necessity and legality. The study found that administrative coercion performs not only a punitive, but also a preventive and protective function. Its effectiveness largely depends on the professional training of police officers, the clarity of the regulatory framework and proper control over the observance of human rights. At the same time, the current legislation requires improvement in aspects of clear regulation of the grounds, limits and procedure for the application of administrative coercion. It is also necessary to strengthen the mechanisms of public and judicial control over its implementation. This will contribute to increasing citizens' trust in law enforcement agencies and ensuring a balance between public interests and the rights of each person.

Key words: coercion, administrative coercion, National Police of Ukraine, law enforcement agencies.